Recensie: Ostinato *****

Park Groot Schijn Deurne
zaterdag 26 juli 2025

foto © Kalimba

Recensie:
Na Pfffffff in 2011, Klaxon in 2013 en Dans ton coeur in 2018 was cie Akoreacro opnieuw te zien in Antwerpen. Deze keer met hun jongste voorstelling, een creatie die dit jaar ontstond: Ostinato. Het moet gezegd, het gezelschap is al enkele jaren een publiekslieveling bij ons, ook wij gaven verschillende producties van hen hoge scores, en dat is nu niet anders. De acts zijn dan ook ronduit adembenemend, de live muziek met o.a. hobo, sax, drums, bas, klokkenspel en buffetpiano is grandioos, het spel speels, grappig, ja zelfs zo nu en dan wat clownesk, en de storytelling ijzersterk en pertinent. Alexandre Markoff heeft als regisseur dus zeer goed werk afgeleverd.

In Ostinato zien we een patroon steeds terugkeren, van de oertijd tot zelfs in de toekomst. Mensen zullen namelijk steeds ontevreden zijn met wat ze hebben bereikt, en zuchten naar meer, straffer, beter, maar ook risicovoller wanneer ze hun grenzen willen verleggen en het onbekende, onbereikbare proberen te bereiken. Koppige wezens zijn we dus, en wil net dat het Italiaanse woord zijn waaraan deze voorstelling haar naam heeft verleend.
Ostinato betekent dus niets meer of niets minder dan koppig. In deze reis door de tijd zien we hoe we als mensen vervreemden van de natuur, wanneer we aanvankelijk nog tussen de bloemen, bomen, planten en dieren ons verplaatsen in het begin der tijden, vinden we een zeemeeuw in volle industriële revolutie op een wolkenkrabber in aanbouw lastig, willen we die wegjagen, waardoor de acrobaat in de problemen komt en dreigt te vallen. De meeuw, hier een papieren versie aan een stok is fragiel, merkt zijn collega op die hem er nog even verder mee blijft plagen.
Het is veruit de langste maar ook indrukwekkendste scène die we Antonio Segura Lizan en Manon Rouillard zien uitvoeren als voltigeur en voltigeuse tijdens de cradle act wanneer ze heen en weer slingeren tussen 3 platformen met acrobaten waarvan er eentje ondersteboven hangt en hen zo met de armen opvangt. Achterwaartse salto's of een schroef zien we hen dan uitvoeren, soms wanneer ze landen op de mat ook twee na elkaar. Het is adembenemend om te zien. Manon zien we flyers met een rode vuist en daarbij 'Non' op in de lucht houden en de lucht in gooien, symbool van kracht, weerstand, verzet. Als je wil kan je er een boodschap in zien, voor arbeidersrechten en bij uitbreiding die van alle werknemers. Het ontstaan van de vakbonden zien we, en fijntjes wordt zo meegegeven waarom die ook in 2025 en daarna nog steeds een belangrijke rol te spelen hebben.
Een van de metalen staven die aan elkaar geschroefd moet worden op de wolkenkrabber, schommelt van

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

links naar rechts door de lucht. Het is Maxime Solé die we met zijn hoofd op een rond schotelachtig hulpstuk ondersteboven op de Washington trapeze zien bengelen terwijl hij zijn handen en benen in de lucht houdt en dus enkel zijn hoofd als steun heeft op deze trapeze. Groot is het contrast tussen de wolkenkrabber en het begin van de voorstelling waarbij we in de prehistorie menselijke torens zien ontstaan van drie hoog, die helaas ontoereikend waren. Daar waar er in het begin op een natuurlijke manier, via trial and error bij wijze van spreken geleerd wordt, en alles spontaan, organisch ontstaat vanuit het idee: 'we zullen eens proberen', verandert die attitude geleidelijk aan naar georganiseerd de zaken aanpakken, waarbij er weliswaar niet altijd naar iedereen goed omgekeken wordt, en er dus nog steeds risico's blijven, op menselijke fouten maar niet in het minst omdat de risico's groter worden.
Zo bouwt cie Akoreacro vakkundig de suspense op bij Ostinato, kan het publiek lachen om de herkenbare en bij momenten clowneske situaties die ontstaan die inspelen op geënsceneerde onverwachte wendingen, en raakt iedereen in geen tijd verwonderd door de hand-op-handacrobatieën (het blijft nu eenmaal indrukwekkend om iemand met slecht een hand op een ander ondersteboven zien balanceren), een grappige teeterboardact waar de man die de baas speelt niet mee gediend is wanneer dat 'stiekem' uitgeprobeerd wordt, en een sublieme cyrwheelact door Basile Narcy waarbij muziek en acrobatie elkaar versterken tot een wondermooi resultaat wat finaal ook geldt voor de ganse voorstelling van Ostinato.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.